

Станаха късно, когато и последното желание да лежатъ по гръбъ върху старитѣ кърпи чували се изпари. Излѣзоха единъ следъ другъ на пода, изтегнаха кокалитѣ си и се заоглеждаха. Наоколо имъ се бѣше прихлупилъ безрадостенъ день. напоенъ съ ситенъ есененъ дъждъ. Такова време трае съ дни и седмици, такива мелтеми не спиратъ лесно. Само за едно е добро това море, и това небе, и тоя неспиренъ ситенъ дъждъ — за дрѣмка въ нѣкоя крѣчма и разговори за далечни спомени.

Яни бутна момчетата настрана, стѣпи накрай борда и отскочи на скелята. После запали цигара и мълчаливо изчезна къмъ града. Симеонъ и Кочо поглеждаха къмъ Богдана, чакаха и той да се махне, та да седнатъ въ кафенето и довършатъ снощната игра. Но Богданъ не бързаше. За него бѣше още рано. Той влѣзе въ каютата, разшета се нѣщо вжтре и следъ малко подаде глава:

— Кочо бе, имашъ ли гребенъ и огледалце?

Кочо е още тѣй младъ, не е престаналъ да се грижи за външността си! Бръкна въ джеба на шаячениитѣ панталони и подаде гребенъ и огледалце.

— Кочо бе, — излѣзе следъ малко Богданъ.

— Я ме вижъ. Много ли съмъ прашенъ и мръсенъ?

Кочо изтупа гърба му, обиколи го и старателно го огледа. Не можеше да се каже, че Богданъ е чистъ. Но не бѣше и мръсенъ.

После Богданъ си избърса обучащата съ чувала, отупа на колѣното си фуражката и прескочи на скелята.